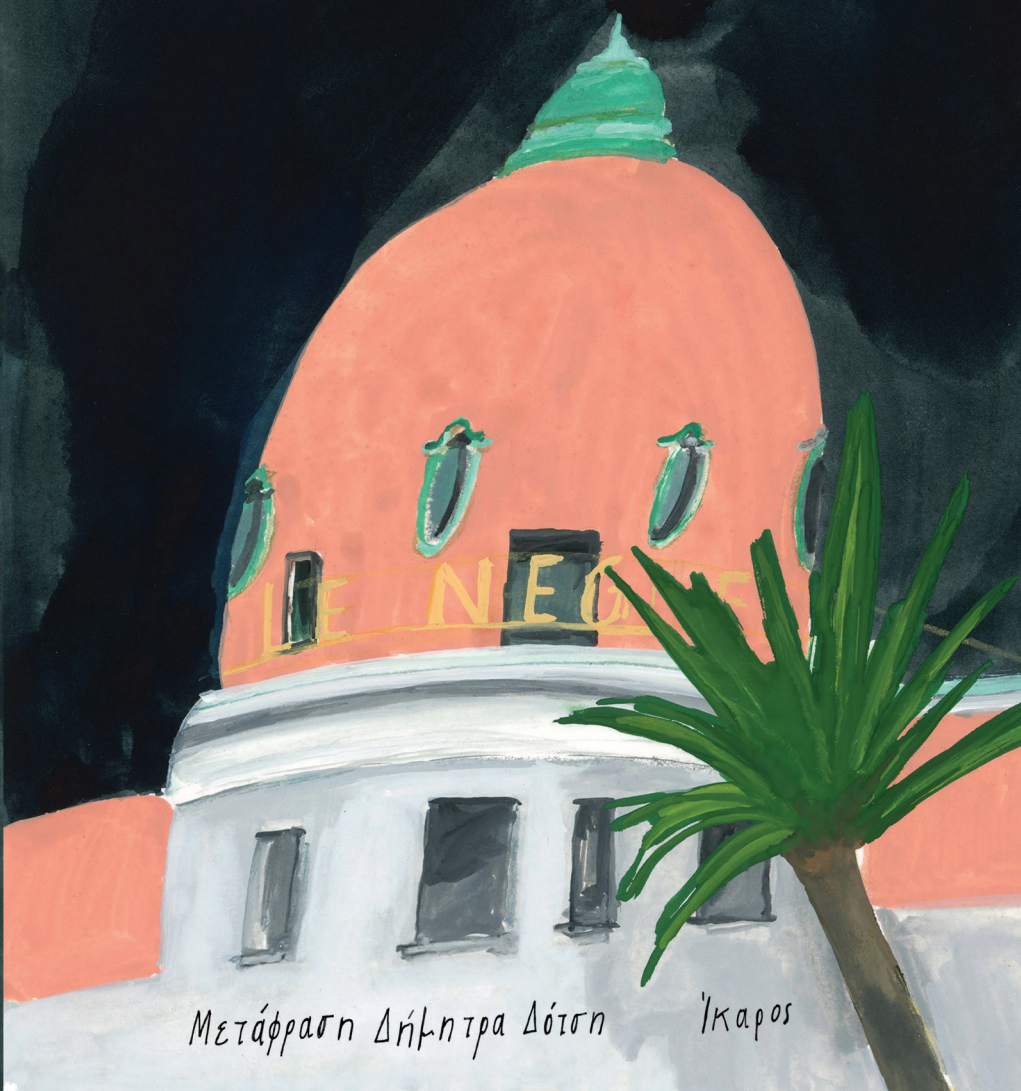

Fabio Stassi
Νυχτερινό
στη Γαλλία

Μετάφραση Δήμητρα Δότση

Ίκαρος

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Το παρόν βιβλίο μεταφράστηκε με επιχορήγηση του Υπουργείου Εξωτερικών και Διεθνούς Συνεργασίας της Ιταλίας.

Questo libro è stato tradotto grazie a un contributo del Ministero degli Affari Esteri e della Cooperazione Internazionale italiano.

Τίτλος πρωτοτύπου: *Notturmo francese*

© 2023, Sellerio Editore, Palermo

© 2025, Εκδόσεις Ίκαρος για την ελληνική γλώσσα

Μετάφραση από τα ιταλικά: Δήμητρα Δότση

Γλωσσική επιμέλεια – Διορθώσεις: Σταυρούλα Αλεξανδροπούλου

Σχεδιασμός – Εικονογράφηση εξωφύλλου: Χρήστος Κούρτογλου

Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος

Εκτύπωση: Κοτσάτος Α.Ε.

Βιβλιοδεσία: Ηλ. Μπουντάς – Π. Βασιλειάδης Ο.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν.2121/1993.

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2025

ISBN 978-960-572-716-1

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ • ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ • Τ: 210 3225152 • www.ikarosbooks.gr

Fabio Stassi

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

Μετάφραση
Δήμητρα Δότση

ΙΚΑΡΟΣ

Μου συμβαίνει κι αυτό: να μη με βρίσκω εκεί που
με ψάχνω· και βρίσκω τον εαυτό μου περισσότερο
από τύχη παρά διερευνώντας την κρίση μου.

ΜΙΣΕΛ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΝΙ

Δεν βρίσκουμε ποτέ ακριβώς αυτό που ψάχνουμε.

ΖΑΝ-ΚΛΟΝΤ ΙΖΟ

Θέλω να δω τα σύνορα του κόσμου, θέλω να φτάσω
στο πιο απόμακρο μέρος της γης.

ΧΑΝ ΓΚΑΝΓΚ

Χάνουμε μόνο αυτό που στην πραγματικότητα
δεν είχαμε ποτέ.

ΡΟΜΠΕΡΤΟ ΑΡΑΤ

ΜΕ ΣΑΡΚΑ ΚΑΙ ΣΚΙΑ

Δεν ξέρω να σου πω αν ήταν το φως που είχε εκείνη την ημέρα η Ρώμη ή το συνήθειό μου να περιφέρομαι πάντα μόνος μου, χωρίς προορισμό και υποχρεώσεις, ή αν έφταιγε όλος αυτός ο κόσμος που διέσχιζε τον σταθμό μες στο μεσημέρι και σε καλούσε να χαθείς στο πλήθος και να μη σε βρει κανείς. Δεν μπορώ καν να σου εγγυηθώ με σιγουριά ότι ήταν ένας απλός περισπασμός, ένα λάθος από αυτά που κάνουν οι πρωτάρηδες, λες και δεν είχα ξανανέβει σε τρένο στη ζωή μου, λες και δεν είχα ξαναδιαβάσει ηλεκτρονικό πίνακα στη ζωή μου, ωράρια αναχωρήσεων, αριθμούς αποβάθρας. Το μόνο πράγμα που μπορώ να σου πω είναι ότι εκείνο το πρωί του Σεπτεμβρίου είχα ξυπνήσει νωρίς, ο Καετάνο Βελόζο τραγουδούσε στο ραδιόφωνο το *O Leãozinho*, στην ατμόσφαιρα είχε απλωθεί μυρωδιά κουρκουμά και ο ήλιος είχε τρυπώσει σε κάθε γωνιά της σοφίτας μου, φωτίζοντας σαν οiwνός τη βαλίτσα που είχα ετοιμάσει αποβραδής. Μέσα είχα βάλει τα άκρως απαραίτητα: δυο τρεις αλλαξιές, το καλό μου σακάκι, ένα σκούρο παντελόνι, ένα υφασμάτινο νεσεσέρ με την οδοντόβουρτσά μου κι έναν αφρό ξυρίσματος σε συσκευασία ταξιδιού.

Το μόνο που δεν μπορούσα να διαλέξω ήταν ποιο μυθιστόρημα θα έπαιρνα μαζί μου. Το *Τετράδιο με τα αδιάβαστα βιβλία* είχε γεμίσει από ονόματα και τίτλους και πολλά από αυτά ήταν στοιβαγμένα πάνω στο γραφείο μου. Κάποια τα είχα αγοράσει από τον Εμιλιάνο, τον παλαιοβιβλιοπώλη, άλλα τα είχα δανειστεί από τη Δημοτική Βιβλιοθήκη. Έκανα να πάρω ένα, οποιοδήποτε –έναν Σιμενόν, μια Ερνό–, όταν θυμήθηκα την εφημερίδα που είχα δει το προηγούμενο βράδυ σ’ ένα παγκάκι της πλατείας Βιτόριο. Είχα καθίσει εκεί για να γράψω μια καρτ ποστάλ στον πατέρα μου έπειτα από πολύ καιρό. Η εφημερίδα είχε μείνει ανοιγμένη στις πολιτιστικές στήλες και πάνω πάνω στη σελίδα φιγουράριζε η φωτογραφία ενός άντρα που έδειχνε να με κοιτάζει με μια υποψία σαρκασμού.

Μου είχε κεντρίσει την περιέργεια ο τίτλος του άρθρου: «Το μουστάκι του Περέιρα». Δεν είχα κάνει λάθος· το ισχνό πρόσωπο ενός συγγραφέα που είχα αγαπήσει πολύ στα νιάτα μου με περιεργαζόταν σαν να με κοιτούσε από το παράθυρο μιας χαμοκέλας μιας άλλης εποχής. Σ’ εκείνη τη φωτογραφία θα πρέπει να είχε πάνω κάτω την ηλικία μου, πυκνό μουστάκι ακόμα, λείο μέτωπο, γυαλιά με φαρδύ σκελετό κι ένα τσιγάρο στα δάχτυλα, αναμμένο. Μα περισσότερο κι από εκείνον τον μελαγχολικό Πορτογάλο ποιητή στον οποίο έμοιαζε, μου έφερε στο μυαλό έναν ηθοποιό του βωβού κινηματογράφου, έναν ηλικιωμένο κλόουν χωρίς μακιγιάζ και χωρίς δουλειά. Είχα την αίσθηση πως είχε εμφανιστεί εκεί πλάι μου, με σάρκα και σκιά, όπως γινόταν σ’ εκείνες τις ιστορίες του με τα φαντάσματα, για να με ανακρίνει με μια βουβή ερώτηση.

Κοίταξα την αφίσα του Μπάστερ Κίτον κρεμασμένη πάνω από το κρεβάτι μου στον ρόλο του Σέρλοκ Χολμς Τζούνιερ και

το πρόσωπό του ξανάρθε στο μυαλό μου, τη στιγμή ακριβώς που έκλεινα τη βαλίτσα. Άξαφνα μετάνιωσα που είχα αφήσει στο παγκάκι τις σελίδες εκείνης της εφημερίδας, χωρίς να ρίξω έστω μια ματιά στο άρθρο. Μπήκα στον πειρασμό να ψάξω στο YouTube κάποια σπάνια συνέντευξή του για να ακούσω τη χροιά της φωνής του· ποιος ξέρει τι το τόσο επείγον ήθελε να μου πει πίσω από εκείνον τον περιπαικτικό μορφασμό του, σαν κωμικός της Κομέντια ντελ Άρτε.

Κοντοστάθηκα και σκέφτηκα πόσος καιρός είχε περάσει από την ημέρα που έφυγα από τη Γένοβα με το τρένο και κατέβηκα στη Ρώμη, για να γραφτώ στη Φιλοσοφική Σχολή. Εκείνη τη Δευτέρα, σ' ένα βιβλιοπωλείο του κέντρου έτυχε να ξεφυλλίσω ένα μπλε βιβλιαράκι με μυστηριώδη τίτλο. Ξεκινούσε με μια σημείωση του συγγραφέα: *Το βιβλίο αυτό, εκτός από αϋπνία, είναι ένα ταξίδι.* Το αγόρασα επιτόπου, όπως αγοράζει κανείς ένα φυλαχτό.

Εκείνο το πρωί όμως, μου πήρε λίγη ώρα να το βρω μέσα στην ακαταστασία των ραφιών. Μαζί με άλλα μυθιστορήματα της ίδιας σειράς, είχε καταλήξει πάνω από το *Λεξικό συνωνύμων* του Νικολό Τομαζέο. Το αναγνώρισα από την εικόνα στο εξώφυλλο: ένας έμπορος χαλιών μ' ένα λευκό τουρμπάνι κοιτάζει τηνπραμάτεια του κρεμασμένη στα σχοινιά.

Ήταν ελαφρώς ταλαιπωρημένο αλλά, όπως και την πρώτη φορά, με τράβηξε και πάλι στη μαγική του δίνη. Ένα τόσο σύντομο κείμενο, κάτι ανάμεσα σε διήγημα και μυθιστόρημα, θα ήταν ιδανικό για τη μία ώρα και κάτι που θα περνούσα στο τρένο από τη Ρώμη για τη Νάπολη. Αν δεν είχα σημειώσει επάνω με μολύβι την ημερομηνία, θα αμφέβαλλα ότι το είχα διαβάσει.

Το στοίβαξα στο σακίδιό μου ικανοποιημένος και κάθισα
στον υπολογιστή για να ασχοληθώ με τα μέιλ που είχαν μαζευτεί.
Για μερικές μέρες το γραφείο μου θα παρέμενε κλειστό.
Ο Ντζάνγκο άπλωσε το πόδι του πάνω στα δικά μου.
Του χάιδεψα τον λαιμό.